

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ'.-φύλ. 17 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 3 ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1916 * ΑΡΙΘΜΟΣ 598

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

**Τῇ γενικῇ ἀντιπροσωπεΐᾳ τοῦ «Νου-
μᾶ» τὴν ἔχει τὸ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΒΙ-
ΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ Ε. Κουκλάρα (ὁδὸς Ἀ-
καδημίας 53, ἀντικρὺ στῇ Ζωοδόχο
Πηγῇ). Ἐκεῖ γράφονται συντρομη-
τές, πληρώνονται συντρομές, με ἀπό-
δειξη ὑπογραμμένη ἀπὸ τὸν ἐκδότη τοῦ
Νουμᾶ, πουλιοῦνται περασμένα φύλλα
κτλ. κτλ.**

ΓΡΑΦΕΙΑ ΝΟΥΜΑ: ὁδὸς Πραξιτέλης 29.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ν. Α. Θέρο.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΑ. Ἡ μπαλλάδα τῆς σουλακῆς τοῦ Πίν-
τηγγ (τέλο:).

ΜΙΤΤΑ ΠΕΡΡΩΤΗ. Καινούρια ζωή.

Ν. ΡΙΤΣΟΣ. Κερί.

Ι. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟΣ. Μία ἀκόμη ὀνοματολογικὴ ση-
μείωση.

Δ Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Πάλι στὴν ἀγάπη (συνέχεια)

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΖΩΗ

Κανείς δὲν τοῦ ἔδινε ζωὴν ἀπὸ γεννήθηκε· βγήκε στὸν
κόσμο ἕνα πλάσμα κκεκετικὸ καὶ μαραμένο χωρὶς
στάλα ζωὴ μέσα του· τόσο πού οἱ γείτονοι ἔλεγαν
πὺς δὲν ἔδωκε κανὼν οὐτ' αὐτὴ τὴν κλαψιάρικη φω-
νοῦλα πού ἀφίνει κάθε ἄνθρωπος, σὺν πρωτανοίγει τὰ
μάτια του στὸ φῶς καὶ πὺς ἀπ' τὸ χεῖλός του τὸ πα-
νικσμένο ἔσταξε μιὰ γουλίστα αἷμα. Ἔτσι ὅλοι τὸ
πέρασαν γιὰ πεθισμένο, μὰ ὁ γιαντὸς ποῦξερε ἀπὸ τέ-
τοια κατάλαβε πὺς τὸ παιδί δὲν εἶταν παρ' ἀσφυ-
χτικὸ καὶ τριβοντάς το δυνατὰ καὶ γλήγορα τοῦδωσε
τὴν ἀνάσα. Μὰ καὶ αὐτὴ δὲν εἶταν παρὰ λιγοστή καὶ
μ' ὅλο πού τὸ μωρὸ ἀνοιγόκλεινε κουρασμένα τὰ μα-
τάκια καὶ ἔπαιξε ἐλαφρὰ τὰ χεῖλιά του σὰν γύρευε φαί,
ἢ μαζὴ καὶ οἱ παραστεκοῦμενοι ἔστειλαν γλήγορα,
γλήγορα γιὰ τὸν παπὰ καὶ τὴν κολυμπήθρα.

Ἀς πῆγαινε τουλάχιστο βαφτισμένο· ἔτσι θάξερε
ἢ μητέρα του πὺς τὸ παιδί τῆς π' ἀπ' τὰ πολλὰ τῆς
βάσανα τὸ γέννησε χωρὶς ζωὴν δὲ θάταν παραπετα-
μένο καὶ στὸν οὐρανό. Ὅτι τοῦ στέρησε αὐτὴ δῶ κάτω
καὶ πρὶν ἀκόμη γεννηθῇ θὰ τοῦ τᾶδινε τὸ βάπτισμα
καὶ ἀπάνω καὶ θάταν ἐκεῖ πέρα δημοῖο σὺν ἑλα τᾶλλα
τὰ παιδιὰ τὰ πλούσια καὶ τὰ βασιλόπουλα καὶ δὲ ἔλαχε
τίποτε νὰ τοὺς ζηλέψῃ. Κ' ἡ μητέρα σιγοκλαίοντας

ἀνιστάναε ἀνακουφισμένη. Τί μεγάλη παρηγοριὰ
στ' ἀλήθειαν νὰ τὸ ξέρῃ καὶ ἀπάνω ἡσυχὸ καὶ εὐτυχι-
σμένο χωρὶς νὰ τοῦ λείπῃ τίποτα· γιατί βέβαια πού
τ' ἀγγελούδια θάχουν πάντα τὸ καλὸ τους φοῖ καὶ τὸ
ἥσυχό τους ρούχο· καὶ ὕστερα ποῖος ξέρει σὲ τί μορφὴ
σιπτάκια θὰ κάθονται παίζοντας ἀναμεταξὺ τους ἑλ-
θρα. Ἔτσι πηγαίνοντας μάλιστα γεννήθηκε καὶ ἀπάνω,
δὲ θὰ γνώριζε ποτὲ τὴν πείνα, τὴν κκομοιρίκα καὶ
τὴν καταφρόνια τοῦ κόσμου.

Κακόμοιρη μικρούλα! καὶ ἡ μητέρα ἔχοντάς τὴ δι-
πλα τῆς, τὴν κοίταξε ἀποκαμωμένη. Εἶταν τὸ πρῶτο
τῆς παιδί, τὸ πρῶτο πλάσμα πού ἐδημιούργησε, πού
τοῦδωσε ὑπαρξήν ἀπ' τὴ βασιανισμένη ὑπαρξή τῆς! καὶ
τὸ περίμενε μ' ἕνα τρόπο τὸ παιδί αὐτὸ γιατί συλλο-
γίζονταν πὺς θὰ τὰ βγάλῃ πέρα. Τ' εἶχε νὰ τοῦ δώσῃ·
τίποτα· οὔτε καν τὸν πατέρα του. Ἐκεῖνος· πέθανε λί-
γους μῆνες ὕστερ' ἀπ' τὸ γάμο του ἀφίνοντας τὴ νέα
του γυναίκα στοὺς πέντε δρόμους. Τί δυστυχία! Ἔτσι
φτωχοὶ κάμπωχοι καθὼς ἦσαν καὶ οἱ δύο τους, μὰ
νέοι καὶ γιομάτοι ζωὴν, εἶχαν παρθεῖ ἀπὸ ἀγάπης. Αὐ-
τὸς θὰ δούλευε, θὰ δούλευε μάλιστα σκυλίσια καθὼς
ἔλεγε, ἐκεῖνη πάλι θὰ κοίταξε τὸ σπῆτ', τὴν οἰκονο-
μία τους, τὸ νοικοκυριό τους. Καὶ θὰ ζούσαν θάχην
τοὺς κόπους τους, θάχην τὰ βάσα καὶ τους, τῆς ἔβρα-
ν, μὰ πάλι θάχην τὴν ἀγάπην τους, θάχην τὰ παιδιὰ
τους, πού θὰ τοὺς χάριζε ὁ Θεός, τὰ παιδιὰ τους, πού
θὰ μεγάλωναν, θὰ τοὺς ἦσαν ἀποκοῦμπι καὶ χαρὰ.
Μὰ τὰ πράματα ἦρθαν ἄλλοιως· ἡ ἀγωνία, καὶ ὁ
τρόμος τῆς δυστυχίας, ὑποδέχτηκαν τὸ πρῶτο παιδί,
πού γεννήθηκε στὴν ὁρφάνια. Καὶ ἡ μάνα ἔχοντάς το
δίπλα τῆς, τὸ κοίταξε σὺν ἔνοχῃ γιατί — κοντὰ σὲ
ἄλλα—δὲν τῆς ἔβγαλε οὔτε γερὸ στὸν κόσμο.

Ἔδωκε τὸ μάγουλό του τὸ κέρινο καὶ τὸ πνι-
σμένο του χεῖλι, καὶ συλλογίζονταν — σὰ νᾶθελε νὰ
βγάλῃ ἀπὸ πάνω τῆς τὴν εὐθύνη τοῦ κακοῦ—τίς μπό-
ρες πού τράβηξε ὅλον αὐτὸ τὸν καιρό. Πρῶτα ἀπ' ἑλα
ἢ τρομάρα πού πῆρε σὰ. Δυὸ μηνῶν νύφη, τῆς ἔβρα-
ν τὸν ἀντρα τῆς ἕνα ἀπόγευμα σκοτωμένο πῶς. Τ'
εἶχε γίνει; Ἔτσι κατὰ λάθος— ἀπὸ ἀμέλεια— ὅπως
λέν στὸ δικαστήριο, ἕνας φίλος του παίζοντας τρά-
βηξε κατὰ πάνω του καὶ ἔγεινε τὸ κακό. Κ' ὕστερα
ἀπ' αὐτὸ, μὰ καὶ ἡ ἀρχὴ ἔγεινε, ἦρθαν ἑοπίσω ἑλα
τᾶλλα καὶ νὰ τὴν ἀμέσως ἢ φτώχεια τὴν ἄλλη μέρα
εἶταν καὶ ἑλας φερμένη. Ἡ δυστυχισμένη χήρα— π'
ἀπὸ μικρὴ εἶταν καὶ αὐτὴ ὀρφανὴ μινεμένη— δὲν εἶχε
κανέναν προστάτη· τὰ δυὸ τῆς ἀδέρφια μάλιστα τὴν
πάντρεψαν, πῆγαν στὴν Ἀμερικὴ γυρεύοντας ἐκεῖ μα-
κρὰ τὴν τύχη καὶ ἴσαμε τὴν ὥρα δὲν εἶχε κανένα
τοὺς γράμματα ἀκόμα ἔρθη ἂν ἔφταναν μὲ τὸ καλὸ καὶ
ἂν ἐπιστάν δουλειά. Ἔτσι ἡ δόλια τους ἡ ἀδερφή
δὲν ἔξερε πού βρίσκονταν κανὼν γιὰ νὰ τοὺς γράψῃ
καὶ νὰ τοὺς πῇ τὸ βᾶσανό τους. Μὰ ἀργὰ ἡ γλήγορα
δὲν μπορούσαν παρὰ νὰ τῆς στείλουν καμμιὰ εἰδησι-
α καὶ τότε ποῖος ξέρει τί θάκανε· ἴσως νὰ πῆγαινε νὰ
τοὺς βρῇ, δηλαδὴ ἂν τὴν ἤθελαν, γιατί τὸ σήμερον ἑλα
πρέπει νὰ τὰ φοβᾶται κανείς. Μὰ καὶ ἂν ποῦμε πάλι
πὺς τ' ἀδέρφια τῆς ἦσαν καλὰ καὶ τὴν ἤθελαν, ἔπρεπε
νὰ περῶν καμπος καὶ καὶ ὅς πού νὰ λάβῃ γράμματα
τοὺς νὰ οἰκονομήσῃ, τὸ ναῦλο τῆς καὶ νὰ γεννηθῇ